Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT
R. NORKUS
fremsat den 30. januar 2025 [1]

**Sag C-364/23 P**

**ZR**
**mod**

**Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret**

»Appel – offentlig tjeneste – interinstitutionel overflytning – ansøgning om overflytning i henhold til artikel 8 i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union indgivet som reaktion på en meddelelse om ledig stilling – afslag på denne anmodning – betydningen af den prioritetsrækkefølge, der er fastsat i denne vedtægts artikel 29, stk. 1 – retlig fejl«

1. Den foreliggende sag giver lejlighed til at drøfte den centrale problemstilling i den appel, som er iværksat til prøvelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 29. marts 2023, ZR mod EUIPO (T-400/21, herefter »den appellerede dom«, EU:T:2023:169), der vedrører den interinstitutionelle mobilitet, navnlig forholdet mellem bestemmelserne om på den ene side en ansøgning om overflytning indgivet af en tjenestemand, efter at han eller hun har været udstationeret til en anden EU-institution [2], og på den anden side den procedure, der skal følges ved besættelsen af ledige stillinger i den pågældende institution.

## I. Retsforskrifter

2. Den juridiske ramme for den foreliggende appelsag udgøres af følgende bestemmelser i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 1023/2013 af 22. oktober 2013 (EUT 2013, L 287, s. 15) (herefter »vedtægten«), i den affattelse, der finder anvendelse på hovedsagen.

3. Vedtægtens artikel 4 har følgende ordlyd:

»Enhver udnævnelse eller forfremmelse kan kun ske til en ledig stilling og kun i henhold til de i denne vedtægt fastsatte betingelser.

Enhver ledig stilling i en institution skal bekendtgøres for denne institutions personale, så snart ansættelsesmyndigheden har besluttet, at stillingen skal besættes.

[1] – Originalsprog: fransk.

[2] – En henvisning til en institution i dette forslag til afgørelse skal også opfattes som en henvisning til andre EU-organer.

Hvis det ikke er muligt at besætte den ledige stilling ved forflyttelse, udnævnelse i en stilling i overensstemmelse med artikel 45a eller forfremmelse skal den bekendtgøres for personalet i de andre institutioner, og/eller der afholdes en intern udvælgelsesprøve.«

4. Vedtægtens artikel 8 fastsætter følgende:

»En tjenestemand, der gør midlertidig tjeneste i en anden stilling ved Den Europæiske Unions øvrige institutioner, kan efter seks måneder ansøge om at blive overflyttet til denne institution.

Hvis denne anmodning imødekommes efter fælles aftale mellem tjenestemandens oprindelige tjenestested og den institution, hvortil han er udstationeret, anses tjenestemandens samlede ansættelse i Unionen som tilbagelagt ved sidstnævnte institution. Han kan ikke på grundlag af en sådan overflytning drage fordel af de finansielle bestemmelser i vedtægten for udtræden af en af Unionens institutioner.

[…]«

5. Vedtægtens artikel 29, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Ved besættelse af ledige stillinger i en institution skal ansættelsesmyndigheden først tage følgende i betragtning:

a) mulighederne for at besætte stillingen ved

   i) forflyttelse, eller

   ii) udnævnelse i overensstemmelse med artikel 45a, eller

   iii) forfremmelse

   inden for institutionen,

b) eventuelle anmodninger om overførsel af tjenestemænd i samme lønklasse fra andre institutioner og/eller

c) hvis det ikke er muligt at besætte den ledige stilling ved hjælp af mulighederne i litra a) og b), muligheden for at tage hensyn til lister over egnede ansøgere som omhandlet i artikel 30, i givet fald under hensyntagen til de relevante bestemmelser om egnede kandidater i bilag III, og/eller

d) mulighederne for afholdelse af en udvælgelsesprøve inden for institutionen udelukkende for tjenestemænd og midlertidigt ansatte, som omhandlet i artikel 2 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Den Europæiske Union,

   eller gennemføre udvælgelsesproceduren baseret enten på kvalifikationsbeviser eller på prøver eller på både kvalifikationsbeviser og prøver. […]

   […]«

6. Vedtægtens artikel 110, stk. 1, fastsætter følgende:

»De almindelige bestemmelser til gennemførelse af denne vedtægt vedtages af ansættelsesmyndigheden i hver institution efter høring af Personaleudvalget og Vedtægtsudvalget.«

## II. Tvistens baggrund

7. Tvistens baggrund, således som den fremstilles af Retten i den appellerede doms præmis 2-13, kan i det væsentlige sammenfattes som følger.

8. Appellanten, som er tjenestemand af grad AD 5 i Europa-Kommissionen, blev på egen anmodning udstationeret til Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) i henhold til vedtægtens artikel 39 fra den 16. september 2013. Hun arbejdede indledningsvis som assistent på området for intellektuel ejendomsret som midlertidigt ansat som omhandlet i artikel 2, litra a), i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Den Europæiske Union, herefter som specialist i intellektuel ejendomsret som midlertidigt ansat af grad AD 6 fra den 1. marts 2019.

9. Den 10. marts 2020 iværksatte EUIPO en intern indkaldelse af interessetilkendegivelser med henblik på udnævnelse af bl.a. medarbejdere, der gjorde midlertidig tjeneste i EUIPO, til tjenestemænd i denne myndighed (herefter »indkaldelsen af interessetilkendegivelser«) i forbindelse med den årlige overflytningsproces (herefter »den årlige overflytningsproces«). I denne indkaldelse blev det anført, at den var åben for alle erhvervsprofiler, herunder profiler med tilknytning til intellektuel ejendomsret. EUIPO meddelte, at ansættelsesmyndigheden ville undersøge de indgivne ansøgninger under hensyntagen til tjenestens interesse og i lyset af kriterier såsom: i) centrale stillinger eller kompetencer inden for EUIPO, ii) karriere og præstationer i EUIPO, iii) de eksisterende muligheder i stillingsoversigten, iv) indvirkningen på budgettet og iv) den resterende del af kontraktens løbetid eller den resterende gyldighedsperiode for reservelisterne.

10. Appellanten besvarede indkaldelsen af interessetilkendegivelser inden for den fastsatte frist, nærmere bestemt den 31. marts 2020, og ansøgte om overflytning til EUIPO i henhold til vedtægtens artikel 8. Hun angav, at hun opfyldte disse kriterier, og at hendes eventuelle overflytning ville være i tjenestens interesse for EUIPO.

11. Den 28. april 2020 offentliggjorde EUIPO meddelelse om ledig stilling IM/FT&TA/20/47/AD/OD, som var rettet til tjenestemænd eller midlertidigt ansatte af grad AD 5 – AD 8, med henblik på besættelse af en stilling som specialist i intellektuel ejendomsret (herefter »den ledige stilling«).

12. Den 12. maj 2020 indgav appellanten sin ansøgning som svar på denne meddelelse om ledig stilling. I en skrivelse til ansættelsesmyndigheden af samme dato henviste appellanten til denne meddelelse om ledig stilling og ansøgte på grundlag af vedtægtens artikel 90, stk. 1, om at blive overflyttet til EUIPO i henhold til vedtægtens artikel 8 og 29 (herefter »den omtvistede ansøgning«).

13. Ved afgørelse af 8. september 2020 gav ansættelsesmyndigheden afslag på den omtvistede ansøgning (herefter »den omtvistede afgørelse«).

14. Den 5. november 2020 ansatte EUIPO en midlertidigt ansat, som blev udvalgt efter offentliggørelsen af et eksternt stillingsopslag med henblik på at oprette en reserveliste over ansøgere, idet indtrædelsen i tjenesten blev fastsat til den 1. december 2020.

15. Den 8. december 2020 indbragte appellanten en klage over den omtvistede afgørelse i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, som blev afvist ved afgørelse af 22. marts 2021 (herefter »afgørelsen om afslag på klagen«).

## III. Retsforhandlingerne for Retten og den appellerede dom

16. Ved stævning indleveret til Rettens justitskontor den 2. juli 2021 anlagde appellanten et søgsmål med påstand om annullation af den omtvistede afgørelse og om fornødent annullation af afgørelsen om afslag på klagen.

17. Til støtte for sit søgsmål gjorde hun tre anbringender gældende, det første vedrørende tilsidesættelse af vedtægtens artikel 4, 8, 28, 29 og 110 samt af princippet om fortsættelse af karrieren, princippet om sammenligning af fortjenesterne og gennemsigtighedsprincippet, det andet vedrørende tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og det tredje vedrørende tilsidesættelse af begrundelsespligten og omsorgspligten, hvilket angiveligt medførte et åbenbart urigtigt skøn ved afvejningen af de relevante interesser.

18. Ved den appellerede dom forkastede Retten disse tre anbringender og frifandt derfor EUIPO i det hele. Retten fastslog navnlig indledningsvis vedrørende det første anbringende, at den omtvistede ansøgning i betragtning af kriterierne vedrørende ordlyden, indholdet og den sammenhæng, hvori den indgik, skulle kvalificeres som en »ansøgning om overflytning« som omhandlet i vedtægtens artikel 8, stk. 1. Endvidere fastslog Retten i det væsentlige, at en sådan ansøgning vedrørende en interinstitutionel overflytning, henset til sin karakter, ikke kan anses for at tage sigte på besættelse af en ledig stilling, der er genstand for en meddelelse om ledig stilling. Endelig fastslog Retten, at EUIPO i forbindelse med behandlingen af denne ansøgning ikke var forpligtet til at tage hensyn til vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra b), eller artikel 4, for så vidt som disse to bestemmelser ifølge Retten blot vedrører meddelelsen til andre institutioner om ledige stillinger. Ifølge Retten var appellantens første anbringende ugrundet og delvist uvirksomt med hensyn til indsigelserne vedrørende den årlige overflytningsproces.

19. Hvad angår det andet og det tredje anbringende fastslog Retten i det væsentlige dels, at appellantens situation enten var usammenlignelig med eller forskellig fra dem, der blev omhandlet i hendes argumentation. Under alle omstændigheder indebar behandlingen af hendes ansøgning, som var indgivet uden for den årlige overflytningsproces, ikke, at administrationen skulle imødekomme den. Dels var den omtvistede afgørelse tilstrækkeligt begrundet og ikke behæftet med noget åbenbart urigtigt skøn, og den var blevet truffet under iagttagelse af omsorgspligten.

## IV. Retsforhandlingerne for Domstolen og parternes påstande

20. Med sin appel har appellanten nedlagt følgende påstande:

– Den appellerede dom annulleres, og det fastslås, at appellantens påstande i sag T-400/21 kan antages til realitetsbehandling, og at appellanten gives medhold.

– Den omtvistede afgørelse annulleres i det væsentlige, eller subsidiært hjemvises sagen til Retten med henblik på, at denne træffer afgørelse.

– EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

21. EUIPO har nedlagt følgende påstande:

– Appellen afvises i det hele, idet det fastslås, at den åbenbart ikke kan antages til realitetsbehandling, eller subsidiært forkastes appellen som ugrundet.

– Appellanten tilpligtes at betale sagsomkostningerne i sagen for Retten og i den foreliggende sag.

22. I henhold til artikel 76, stk. 2, i Domstolens procesreglement har Domstolen besluttet, at der ikke skal afholdes mundtlig forhandling.

## V. Retlig bedømmelse

23. Appellanten har fremsat tre anbringender til støtte for sin appel. På Domstolens anmodning vil dette forslag til afgørelse fokusere på de to første. Før undersøgelsen af, om disse anbringender er begrundede, er der dog behov for at drøfte den af EUIPO rejste tvivl om, hvorvidt den foreliggende appel kan antages til realitetsbehandling.

### *A. Formaliteten*

24. EUIPO har gjort gældende, at den foreliggende appel ikke kan antages til realitetsbehandling, med den begrundelse, at den ikke præcist angiver de enkeltheder i dommen, som bestrides, at den ikke anfører retlige argumenter til støtte for anbringenderne, at den ikke er tilstrækkelig sammenhængende og forståelig, og at den dermed kun har til formål at opnå, at den stævning, der blev indgivet til Retten, pådømmes på ny. Ifølge EUIPO er appellen i sin helhed støttet på en angiveligt fejlagtig fortolkning af den omtvistede ansøgning. Med dette argument tilsigter appellanten at ændre tvistens genstand, idet hun forsøger at gøre argumenter gældende for første gang for Domstolen, som hun ikke fremsatte for Retten.

25. Appellanten har gjort gældende, at hendes appel kan antages til realitetsbehandling.

26. I denne henseende er jeg ikke enig i EUIPO's synspunkt, som i det væsentlige består i, at den foreliggende appel i sin helhed ikke kan antages til realitetsbehandling. Denne appel tager nemlig sigte på at bestride Rettens konklusioner i den anfægtede dom med henvisning til de anbringender og retlige argumenter, hvormed appellanten har tilstræbt at rejse tvivl om disse konklusioner. Hun har navnlig foreholdt Retten, at den begik retlige fejl og foretog en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder, idet hun har henvist til konkrete aspekter ved og præmisser i denne dom. Det skal tilføjes, at såfremt en part bestrider Rettens fortolkning eller anvendelse af EU-retten, således som det er tilfældet i hovedsagen, kan retsspørgsmål, som Retten har behandlet, åbenbart diskuteres på ny under en appelsag[3], idet appelproceduren ellers ville blive frataget en del af sin mening.

[3] – Dom af 13.7.2000, Salzgitter mod Kommissionen (C-210/98 P, EU:C:2000:397, præmis 43).

27. EUIPO's argumenter for, at »hovedargumentet« i appellen vedrørende den angiveligt fejlagtige fortolkning af appellantens ansøgning ikke kan antages til realitetsbehandling, forekommer mig heller ikke overbevisende. Appellanten har nemlig, som det fremgår af hendes skriftlige indlæg for Domstolen, i det væsentlige foreholdt Retten, at den foretog en urigtig gengivelse af elementerne i sagsakterne, og dermed at den begik en retlig fejl ved den retlige kvalifikation af den omtvistede ansøgning og med hensyn til de konsekvenser, den drog heraf. Disse spørgsmål er som sådan underlagt Domstolens prøvelsesret i forbindelse med en appel [4].

28. Endvidere er det ganske vist korrekt, at der i henhold til procesreglementets artikel 170, stk. 1, ikke i appelskriftet må foretages nogen ændring af sagens genstand, som den forelå for Retten, og at Domstolen under en appelsag kun har kompetence til at tage stilling til den retlige afgørelse, der er blevet truffet vedrørende de anbringender, der blev behandlet i første instans [5]. Imidlertid fremgår det klart af stævningen for Retten, at appellanten i det væsentlige anfægtede den manglende behandling af hendes ansøgning om en ledig stilling, hvis retlige kvalificering blev fastslået i den appellerede dom. Denne sidstnævnte kvalificering er nu blevet bestridt i forbindelse med den foreliggende appel for Domstolen. I modsætning til hvad EUIPO har gjort gældende, kan dette »hovedargument« fra appellantens side derfor ikke anses for at ændre genstanden for tvisten for Domstolen.

29. Efter min opfattelse er der således ingen tvivl om, at appellen, ligesom dens »hovedargument«, kan antages til realitetsbehandling. Dermed skal sagens realitet undersøges.

## *B. Realiteten*

### *1. Bemærkninger om sammenhængen*

30. Før jeg indleder undersøgelsen af de ovennævnte retlige spørgsmål, vil jeg anføre nogle indledende bemærkninger vedrørende sammenhængen, der er nødvendige for en korrekt forståelse af det spørgsmål, som Domstolen skal tage stilling til i den foreliggende sag.

31. I denne henseende skal det erindres, at appellanten har nedlagt to påstande som beskrevet i punkt 10-12 i dette forslag til afgørelse. Der opstår således et spørgsmål om forholdet mellem flere procedurer, som er sammenblandet i hovedsagen, nemlig i) en ansøgning til en ledig stilling i henhold til de regler, som skal følges ved besættelsen af ledige stillinger, og som er fastsat i vedtægtens artikel 29, stk. 1, ii) en ansøgning om interinstitutionel overførsel, efter at en tjenestemand har gjort midlertidig tjeneste i en modtagende institution som omhandlet i vedtægtens artikel 8, stk. 1, og iii) en årlig overflytningsproces, der, således som det fremgår af sagsakterne, udgør en sui generis-procedure, der er intern og specifik for EUIPO (herefter »sui generis-proceduren«), og ikke er fastsat i vedtægten [6].

[4] – Jf. dom af 28.1.2021, Qualcomm og Qualcomm Europe mod Kommissionen (C-466/19 P, EU:C:2021:76, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis), og i denne retning dom af 28.7.2011, Diputación Foral de Vizcaya m.fl. mod Kommissionen (C-474/09 P – C-476/09 P, EU:C:2011:522, præmis 58).

[5] – Jf. dom af 10.7.2019, VG mod Kommissionen (C-19/18 P, EU:C:2019:578, præmis 51 og den deri nævnte retspraksis).

[6] – Hvad nærmere bestemt angår denne sidstnævnte procedure fremgår det efter min opfattelse af sagsakterne, at denne procedure i modsætning til den procedure, der er omhandlet i vedtægtens artikel 8, stk. 1, og som kun vedrører tjenestemænd i Unionen, ikke blot omfatter tjenestemænd fra andre institutioner, som giver udtryk for interesse i at blive overflyttet, men også kontraktansatte og midlertidigt ansatte samt personer på Det Europæiske Personaleudvælgelseskontors (EPSO) reserveliste. Endvidere består denne procedure i en sammenligning af ansøgere med forskellige profiler og administrative situationer i henhold til de kriterier, der er beskrevet i punkt 9 i dette forslag til afgørelse, med henblik på at fastslå, hvem af dem der kan udnævnes som tjenestemænd i EUIPO til stillinger, der er reserveret hertil i budgettet, og som kan besættes alene gennem denne interne procedure uden offentliggørelse af en meddelelse om ledig stilling.

32. Denne afgørelse, som gav anledning til søgsmålet for Retten, blev dog truffet alene med henblik på den anden ansøgning, som er beskrevet i punkt 12 i dette forslag til afgørelse, hvoraf det i det væsentlige fremgår, at ansættelsesmyndigheden besluttede ikke at behandle appellantens ansøgning om den ledige stilling, i det væsentlige med den begrundelse, at meddelelsen om denne ledige stilling ikke var rettet til appellanten, som var tjenestemand i en anden EU-institution. Ansættelsesmyndigheden behandlede dog denne anden ansøgning som en ansøgning om overflytning som omhandlet i vedtægtens artikel 8, stk. 1, på grundlag af de kriterier, der følger af den årlige overflytningsproces [7], hvis lovlighed blev fastslået af Retten i den appellerede dom.

33. I denne henseende er det imidlertid vanskeligt at forstå, dels om meddelelsen om den ledige stilling skulle anses for at være rettet til appellanten [8], og dels om forholdet mellem ansøgningen om overflytning som omhandlet i vedtægtens artikel 8, stk. 1, og den årlige overflytningsproces var egnet til at begrunde anvendelsen af de kriterier, der følger af denne proces, ved behandlingen af denne ansøgning, navnlig idet denne ansøgning blev indgivet uden for rammerne af denne proces [9]. Den manglende klarhed med hensyn til disse to forhold og Rettens tavshed herom i den appellerede dom forekommer mig særligt beklagelig.

34. På trods af den heraf følgende forvirring, som komplicerer den retlige undersøgelse af den foreliggende sag, bør denne undersøgelse dog gennemføres som følger.

### *2. Det første appelanbringende*

35. Med sit første anbringende, der falder i tre led, har appellanten rejst indsigelser vedrørende forholdet mellem vedtægtens artikel 4, 8, 27, 29 og 110 i den foreliggende sag.

36. I forbindelse med dette anbringende, navnlig dets første led, skal det centrale spørgsmål i den foreliggende sag undersøges, nemlig om Retten med rette dels fastslog den omtvistede ansøgnings retlige kvalifikation og dels drog de heraf følgende konsekvenser.

#### *a) Det første anbringendes første led*

37. Med det første anbringendes første led har appellanten gjort gældende, at Rettens konklusion vedrørende kvalifikationen af den omtvistede ansøgning og de konsekvenser, der blev draget heraf i den appellerede dom [10], er behæftet med en retlig fejl. Hun er af den opfattelse, at vedtægtens artikel 8 og 29 ikke fastsætter to særskilte procedurer. Vedtægtens artikel 8 kan ikke fortolkes således, at den omfatter en situation uden en ledig stilling, eftersom en sådan tilgang ville være i strid med ikke blot ordlyden af vedtægtens artikel 4, men også formålet med dens artikel 4 og 29. Det er nemlig påkrævet, at der findes en ledig stilling, som tjenestemanden kan overflyttes til, eftersom vedkommende ikke overflyttes til den stilling, han eller hun bestrider på det oprindelige

7 – Jf. punkt 9 i dette forslag til afgørelse.

8 – For alle tilfældes skyld skal det påpeges, at den pågældende meddelelse om ledig stilling, således som det fremgår af denne meddelelse, ikke anførte nogen vedtægtsbestemmelse, men blot henviste til den »interne mobilitet«. Appellanten gjorde imidlertid indsigelse mod disse aspekter ved denne meddelelse for Retten og tilføjede, at hun under alle omstændigheder som midlertidigt ansat i EUIPO havde ret til at ansøge om den pågældende ledige stilling.

9 – I forbindelse med den foreliggende appel (jf. punkt 61-69 i dette forslag til afgørelse) har appellanten bestridt Rettens konklusion om, at de argumenter, hvormed hun anfægtede retsgrundlaget for den årlige overflytningsproces og anvendelsen af de kriterier, der følger af denne proces, på hendes ansøgning, var ugrundede eller irrelevante, og således gjort gældende, at hendes ansøgning burde være blevet behandlet med henblik på den opslåede ledige stilling og henset til hendes fortjenester.

10 – Jf. punkt 18 i dette forslag til afgørelse.

ansættelsessted, navnlig idet de forskellige stillinger skal være fastlagt i budgettet for hver modtagende institution. Appellanten har endvidere foreholdt Retten, at den foretog en urigtig gengivelse af elementerne i sagsakterne og navnlig selve ordlyden af den omtvistede ansøgning, idet den lagde til grund, at denne ansøgning var en ansøgning om overflytning som omhandlet i vedtægtens artikel 8, stk. 1.

38. I hovedsagen skal Domstolen tage stilling til, om Retten med rette udelukkede samtidig anvendelse af bl.a. vedtægtens artikel 8 og artikel 29, stk. 1, idet den i det væsentlige fastslog, at en ansøgning om interinstitutionel overflytning som omhandlet i vedtægtens artikel 8, stk. 1, ikke direkte kan tage sigte på en specifik ledig stilling, som er genstand for en meddelelse om ledig stilling [11].

39. Efter min opfattelse er Rettens argumentation i navnlig den appellerede doms præmis 60-64 [12], som i det væsentlige indebærer, at der skal sondres fuldstændigt mellem en ansøgning om interinstitutionel overflytning, efter at en tjenestemand har været udstationeret som omhandlet i vedtægtens artikel 8, stk. 1, og reglerne for mulighederne for at besætte ledige stillinger ved bl.a. en ansøgning om interinstitutionel overflytning som omhandlet i vedtægtens artikel 29, stk. 1, er behæftet med en retlig fejl af de grunde, som jeg vil anføre nedenfor. Navnlig forekommer det mig, for så vidt som denne sondring helt fra den retlige kvalifikation af den omtvistede ansøgning synes at have præget hele Rettens argumentation, mest hensigtsmæssigt at indlede den foreliggende undersøgelse med at drøfte, om denne sondring er korrekt, også før det drøftes, om den nævnte kvalifikation er korrekt.

40. I denne henseende må det for det første fastslås, at en *ordlydsfortolkning* af vedtægtens artikel 8 og artikel 29, stk. 1, er til hinder for den fuldstændige sondring, som Retten foretog i den appellerede dom. Den første af disse bestemmelser vedrører nemlig bl.a. den situation, at en tjenestemand indgiver en ansøgning om overflytning efter sin udstationering til en anden EU-institution. Vedtægtens artikel 8 fastsætter således ikke nogen begrænsning med hensyn til tjenestemænds mulighed for at blive overflyttet på grundlag af bl.a. vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra b).

41. Hvad angår vedtægtens artikel 29, stk. 1, vedrører denne bestemmelse de specifikke forhold, som ansættelsesmyndigheden kan tage i betragtning ved besættelsen af ledige stillinger, nærmere bestemt forflyttelse, udnævnelse i overensstemmelse med vedtægtens artikel 45a eller forfremmelse inden for institutionen, interinstitutionel overflyttelse, og en udvælgelsesprocedure på grundlag af listerne over egnede ansøgere og en udvælgelsesprøve.

42. Det følger således af ordlyden i vedtægtens artikel 29, stk. 1, at denne bestemmelse fastsætter den prioritetsrækkefølge, som ansættelsesmyndigheden skal følge ved besættelsen af ledige stillinger, idet der gives prioritet til tjenestemænd, der allerede arbejder i institutionen, herefter til tjenestemænd fra andre institutioner, herefter ansøgere på listerne over egnede ansøgere og

[11] – Den appellerede doms præmis 61 og præmis 63, første led.

[12] – Der blev allerede redegjort for antagelsen om denne sondring i den appellerede doms præmis 39 forud for den retlige kvalifikation af den omtvistede ansøgning, og den blev senere udviklet yderligere i denne doms præmis 60-64 efter denne kvalifikation.

endelig ansøgere i forbindelse med en udvælgelsesprøve [13]. Det kan dermed ikke bestrides, at ansættelsesmyndigheden i henhold til denne bestemmelse skal foretage en omhyggelig behandling af de indgivne ansøgninger i henhold til den prioritetsrækkefølge, der følger af den nævnte bestemmelse [14].

43. For det andet er en kontekstbestemt fortolkning af vedtægtens artikel 8 og artikel 29, stk. 1, også til hinder for den sondring, som Retten foretog med hensyn til disse bestemmelser. Det skal nemlig erindres, at artikel 8, der er anført i afsnit I, således som det fremgår af dette afsnits overskrift, indgår i vedtægtens almindelige bestemmelser. Artikel 29 er derimod anført i første kapitel med overskriften »Ansættelse« i afsnit III med overskriften »Tjenestemandskarrieren«.

44. Når dette er præciseret, er jeg af den opfattelse, at vedtægtens almindelige bestemmelser, således som generaladvokat Kokott allerede har påpeget [15], tilsigter at finde tværgående anvendelse inden for alle den europæiske tjenestemandsrets områder. Retspraksis bekræfter dette synspunkt [16]. Den generelle karakter af bestemmelsen i vedtægtens artikel 8, stk. 1, vedrørende en ansøgning om overflytning fra en tjenestemand, efter at denne har været udstationeret, taler for en samlet læsning af denne bestemmelse og vedtægtens artikel 29, stk. 1, vedrørende dels de specifikke muligheder ved besættelsen af en stilling inden for de modtagende institutioner og dels den prioritetsrækkefølge, der skal følges i denne forbindelse.

45. Den modsatte fortolkning, såsom den, der fremgår af bl.a. den appellerede doms præmis 62 og 63, hvorefter en ansøgning om overflytning indgivet på grundlag af vedtægtens artikel 8, stk. 1, ikke direkte kan tage sigte på en specifik ledig stilling, der er slået op af ansættelsesmyndigheden, ville medføre en begrænsning af mulighederne for udstationerede tjenestemænd for at søge specifikke stillinger, mens en sådan begrænsning ikke gør sig gældende for tjenestemænd, der ikke er udstationerede. I stedet for at give udstationerede tjenestemænd en supplerende ret til overflytning ville denne bestemmelse, således som den fortolkes af Retten, medføre en begrænsning af deres ret. Fra en *formålsorienteret* synsvinkel tvivler jeg på, at dette kan have været EU-lovgivers hensigt.

46. Jeg er heller ikke overbevist af Rettens argument om, at en udelukkelse af udstationerede tjenestemænd fra den procedure, der er fastsat i vedtægtens artikel 29, stk. 1, er begrundet i nødvendigheden for ansættelsesmyndigheden af at udvide valgmulighederne ud over de muligheder, der er fastsat i vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a) [17], ved at fremme mobiliteten for

[13] – Denne konklusion blev draget i dom af 18.3.1999, Carbajo Ferrero mod Parlamentet (C-304/97 P, EU:C:1999:152, præmis 29 og 30 og den deri nævnte retspraksis). Denne dom vedrørte ganske vist den oprindelige version af vedtægtens artikel 29, stk. 1, som fastsatte en rækkefølge, der i høj grad var fokuseret på tjenestemænd og andre ansatte, der allerede arbejdede i institutionen, for så vidt som denne bestemmelses litra a) og b) fastsatte for det første mulighederne for forfremmelse eller forflyttelse inden for institutionen og for det andet mulighederne for at afholde interne udvælgelsesprøver i institutionen og først i tredje etape behandling af ansøgninger om overflytning fra tjenestemænd fra andre institutioner. Imidlertid gælder den konklusion vedrørende prioritetsrækkefølgen, som blev draget i den nævnte dom, så meget desto mere på baggrund af den nye version af vedtægtens artikel 29, stk. 1, som finder anvendelse i den foreliggende sag, og som nu placerer tjenestemændene i den pågældende institution i første række og tjenestemænd fra andre institutioner i anden række – idet der således lægges vægt på den prioritet, der gives tjenestemændene ved behandlingen af deres eventuelle udnævnelse til en ledig stilling – først herefter fulgt af mulighederne for at gennemgå listerne over egnede kandidater eller afholde en intern udvælgelsesprøve.

[14] – Imidlertid betyder anvendelsen af udtrykket »muligheder« i vedtægtens artikel 29, stk. 1, klart, at ansættelsesmyndigheden ikke er underlagt en absolut forpligtelse (jf. dom af 13.7.2000, Parlamentet mod Richard (C-174/99 P, EU:C:2000:412, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis).

[15] – Generaladvokat Kokotts stillingtagen fornyet prøvelse Kommissionen mod Strack (C-579/12 RX-II, EU:C:2013:573, punkt 30).

[16] – Jf. angående den samtidige anvendelse af vedtægtens artikel 4, 29 og, i det væsentlige, artikel 7, for så vidt som disse bestemmelser omhandler »forflyttelse«, dom af 24.2.1981, Carbognani og Coda Zabetta mod Kommissionen (161/80 og 162/80, EU:C:1981:51, præmis 19), og angående den samtidige anvendelse af vedtægtens artikel 4 og 29 dom af 2.10.1986, R. mod Kommissionen (75/85, EU:C:1986:347, præmis 18).

[17] – Den appellerede doms præmis 60, andet led.

tjenestemænd i Unionen og tjenestens interesser[18]. Så vidt jeg forstår, ville en overflytning af en udstationeret tjenestemand efter en ansøgning fra vedkommende indgivet i henhold til vedtægtens artikel 8, stk. 1, ikke tilføre den pågældende institution yderligere menneskelige ressourcer i forhold til en ansættelse af personer, der ikke allerede arbejder i samme institution, som anført i den appellerede doms præmis 43, hvilket kan medføre en eventuel interesse i at begrænse muligheden for udstationerede tjenestemænd for at søge ledige stillinger i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra b).

47. Imidlertid ville en hensyntagen til en sådan overvejelse i det væsentlige indebære, at tjenestens interesse i at udvide sit personale med tjenestemænd, der arbejder i andre institutioner, havde forrang for formålet om at ansætte de bedst kvalificerede personer, både med hensyn til kompetence, arbejdsindsats og integritet[19], eftersom dette ville fratage en udstationeret tjenestemand endog muligheden for at overbevise ansættelsesmyndigheden om sine kvaliteter i forhold til tjenestemænd, der ikke er udstationerede. Dermed vil en sådan hensyntagen i realiteten begrænse ansættelsesmyndighedens valg i stedet for at udvide det.

48. Endelig, fra en praktisk synsvinkel, ville en fortolkning, hvorefter en ansøgning om interinstitutionel overflytning som omhandlet i vedtægtens artikel 8, stk. 1, ikke direkte kan tage sigte på en specifik ledig stilling, der er genstand for en meddelelse om ledig stilling, risikere at fratage den i denne bestemmelse fastsatte mulighed for overflytning enhver effektiv virkning.

49. I denne henseende forekommer den udelukkelse af bl.a. samtidig anvendelse af vedtægtens artikel 8 og 29, som blev fastslået af Retten, mig ulogisk. Hvis ansøgningen om overflytning ikke vedrører en ledig stilling, som er genstand for en meddelelse om ledig stilling, hvor skal den pågældende tjenestemand da forflyttes til[20]? Endvidere risikerer en sådan udelukkelse at være i strid med budgetmæssige begrænsninger, for så vidt som hver stilling, som budgetmyndighederne har givet permanent karakter inden for hver EU-institution, skal være omhyggeligt opført i den stillingsoversigt, der er vedlagt som bilag til den afdeling i budgettet, der vedrører den pågældende institution[21]. Som appellanten med rette har påpeget, overflyttes en tjenestemand ikke til den modtagende institution med den stilling, vedkommende bestred i den oprindelige institution. Med andre ord kan en tjenestemand kun overflyttes til en modtagende institution, hvis en permanent ledig stilling skal besættes i denne institution, og hvis de vedtægtsmæssige bestemmelser for besættelsen af denne stilling overholdes.

50. Rettens betragtning, således som den er beskrevet i punkt 38 i dette forslag til afgørelse, kan dog forstås således, at ansøgningen om overflytning kun kan tage sigte på de stillinger, der er specifikt fastlagt af den modtagende institution inden for rammerne af en intern procedure, som er udarbejdet med henblik herpå, og som ikke er fastsat i vedtægten, nemlig den årlige overflytningsproces. Imidlertid må det fastslås, at en sådan fortolkning, som på ingen måde følger udtrykkeligt af den appellerede dom, tilsidesætter den generelle karakter af bestemmelsen om interinstitutionel overflytning af en tjenestemand, efter at denne har været udstationeret som omhandlet i vedtægtens artikel 8, stk. 1.

[18] – Den appellerede doms præmis 61.

[19] – Vedtægtens artikel 27.

[20] – Jf., såfremt det skal forstås således, at tjenestemanden overflyttes til en stilling, der er reserveret til dette formål i forbindelse med den årlige overflytningsproces, punkt 50 i dette forslag til afgørelse.

[21] – Vedtægtens artikel 6, stk. 1.

51. Endvidere ser jeg ingen objektiv grund til, at en ansøgning om overflytning fra en tjenestemand, efter at denne har været udstationeret, skulle være begrænset til de stillinger, der er specifikt fastsat inden for den modtagende institution ved en intern procedure i denne institution. Den årlige overflytningsproces, en sui generis-procedure, der giver en supplerende mulighed for interinstitutionelle overflytninger i forhold til den i vedtægten fastsatte procedure for at opnå adgang til stillinger som tjenestemand i EUIPO, kan ikke have forrang for den vedtægtsmæssige ordning for overflytninger, efter at en tjenestemand har været udstationeret, hvis anvendelse på EUIPO følger af de retsakter, hvorved denne institution blev oprettet [22]. Af hensyn til denne ordnings effektive virkning bør den forstås i sammenhæng med vedtægtens artikel 4 og 29 [23]. Under alle omstændigheder ville en sådan begrænsning risikere uden nogen objektiv begrundelse at indføre en forskellig behandling af udstationerede tjenestemænd, som i henhold til vedtægtens artikel 8, stk. 1, ansøger om overflytning til EUIPO, der har en specifik intern procedure, og tjenestemænd, der er udstationeret til en anden EU-institution, som ikke har fastsat en sådan procedure, og ansøger om overflytning hertil.

52. Denne konklusion gælder så meget desto mere i betragtning af, at den årlige overflytningsproces, således som det fremgår af sagsakterne for Retten, synes at have et andet anvendelsesområde end proceduren for en ansøgning om overflytning som omhandlet i vedtægtens artikel 8, stk. 1 [24]. Som det fremgår af den appellerede dom, bekræftede Retten analysen i den omtvistede afgørelse, som var baseret på de vurderingskriterier, der følger af denne proces, og som blev anvendt på den omtvistede ansøgning, uden at det – selv om appellanten havde opfordret hertil – blev undersøgt, om der bestod et forhold mellem denne proces og den procedure, der er omhandlet i denne artikel 8, stk. 1, sammenholdt med vedtægtens artikel 29.

53. Alene som supplement skal det påpeges, at udelukkelsen af samtidig anvendelse af bl.a. vedtægtens artikel 8 og 29 er i strid med det ræsonnement, som er anført i den omtvistede afgørelse selv. Ifølge dette ræsonnement blev behandlingen af appellantens ansøgning i forbindelse med meddelelsen om ledig stilling udelukket med den begrundelse, at denne meddelelse ikke var rettet til hende som tjenestemand fra en anden institution, hvilket også blev præciseret i afgørelsen om afslag på klagen. Imidlertid fremgår det ikke af nogen elementer i den omtvistede afgørelse, at denne ansøgning i ingen tilfælde kunne tage sigte på en ledig stilling [25]. I denne henseende skal det påpeges, at EUIPO's konklusion angående de lovfastsatte adressater for meddelelsen om ledig stilling, som blev bestridt af appellanten for Retten, ikke blev undersøgt i den appellerede dom. Ovenstående betragtninger ændres derfor ikke af EUIPO's argumenter for det modsatte, som følger af en fejlagtig læsning af denne doms præmis 62 og 64.

54. På baggrund af disse betragtninger er jeg af den opfattelse, at Retten begik en retlig fejl i den appellerede dom, da den fastslog, at den omtvistede ansøgning, der blev kvalificeret som en ansøgning om overflytning som omhandlet i vedtægtens artikel 8, stk. 1, på grund af selve sin natur ikke kunne tage sigte på en specifik ledig stilling, og derfor fejlagtigt forkastede appellantens argumenter vedrørende i det væsentlige den manglende samtidige anvendelse af den førnævnte bestemmelse og bl.a. vedtægtens artikel 29 som uvirksomme.

[22] – Vedtægtens artikel 1a, stk. 2.

[23] – Det følger nemlig af vedtægtens systematik, at når der er tale om en ledig stilling, finder vedtægtens artikel 4 og 29 anvendelse (jf. i denne retning dom af 24.2.1981, Carbognani og Coda Zabetta mod Kommissionen, 161/80 og 162/80, EU:C:1981:51, præmis 19), henset til, at artikel 4 fastsætter en forpligtelse til at opslå alle ledige stillinger, og at artikel 29 fastsætter prioritetsrækkefølgen for anvendelsen af de specifikke muligheder for at besætte denne ledige stilling.

[24] – Jf. fodnote 6 til dette forslag til afgørelse.

[25] – Jf. punkt 32 i dette forslag til afgørelse.

55. I denne henseende skal det påpeges, således som det allerede blev anført i begyndelsen af den foreliggende undersøgelse, at denne fejl berører resten af Rettens ræsonnement, som vedrører søgsmålets realitet. Det samme gælder den retlige kvalifikation af den omtvistede ansøgning, i hvilken forbindelse Retten fandt det nødvendigt at foretage en binær kategorisering af denne ansøgning som enten en ansøgning om overflytning eller en intern ansøgning som reaktion på meddelelsen om ledig stilling. Som det fremgår af de foregående punkter, var det muligt at anvende de to procedurer parallelt, og en ansøgning om overflytning i henhold til vedtægtens artikel 8, stk. 1, kunne dermed fuldt ud tage sigte på den ledige stilling, der blev opslået med meddelelsen om en ledig stilling. Ved at opdele den omtvistede ansøgning i forbindelse med dens retlige kvalifikation begik Retten en retlig fejl.

56. For fuldstændighedens skyld påpeger jeg, at for så vidt som det fremgår af den omtvistede ansøgning, at appellanten tilsigtede at blive overflyttet til EUIPO og blive tjenestemand i denne institution, da hun reagerede på offentliggørelsen af meddelelsen om ledig stilling, er det efter min opfattelse irrelevant, nøjagtig hvorledes denne omtvistede ansøgning blev formuleret. Det tilkommer nemlig ansættelsesmyndigheden at foretage den retlige kvalifikation af ansøgningen på en måde, der afspejler hensigten hos den, der har indgivet den[26]. I den foreliggende sag skete der imidlertid netop det modsatte: Meddelelsen om en ledig stilling i EUIPO angav nemlig ikke noget retsgrundlag, mens det forhold, at appellanten i den omtvistede ansøgning – efter min opfattelse på fuldt ud korrekt vis – henviste til to retsgrundlag, nemlig vedtægtens artikel 8 og 29, blev fortolket til hendes ugunst.

57. Det følger heraf, at det første anbringendes første led efter min opfattelse bør tages til følge. Derfor behandler jeg kun for fuldstændighedens skyld det første anbringendes øvrige led og det andet anbringende.

*b) Det første anbringendes andet led*

58. Hvad angår det første anbringendes andet led har appellanten gjort gældende, at Retten tilsidesatte hendes ret til et forsvar eller i det mindste fejlfortolkede hendes første anbringende og udelod visse af hendes argumenter, idet den fokuserede på EUIPO's argumenter vedrørende vurderingsrapporterne uden at afveje dem mod hendes argumenter, navnlig henset til, at disse rapporter ikke indgik i sagsakterne for Retten.

59. Disse argumenter forekommer mig ikke overbevisende. Det er nemlig ganske vist korrekt, at Retten støttede sig på EUIPO's argumenter vedrørende vurderingsrapporterne om hende. Imidlertid havde appellanten, som ikke har gjort gældende, at hun ikke kendte deres indhold, mulighed for effektivt at udøve sin ret til et forsvar for så vidt angår de vurderinger, der blev udledt af dem. Den angivelige tilsidesættelse af hendes ret til et forsvar kan således ikke følge af, at disse rapporter ikke indgik i sagsakterne for Retten, navnlig idet appellanten selv ikke fandt det nødvendigt at fremlægge disse dokumenter for Retten.

60. Endvidere fremgår det af den appellerede doms præmis 52 og 53, at Retten, i modsætning til hvad appellanten har hævdet, ved sin vurdering ikke blot tog hensyn til vurderingsrapporterne, men også andre elementer, såsom appellantens kompetencer og de stillinger, hun havde bestridt i løbet af sin karriere i EUIPO. I øvrigt kan det forhold, at Retten forkastede appellantens

[26] – I denne henseende skal det påpeges, at en ansøger, som henvender sig til ansættelsesmyndigheden, selv kan tage fejl af retsgrundlaget i sin ansøgning. En sådan omstændighed bør imidlertid ikke komme vedkommende til skade, for så vidt som ansættelsesmyndigheden, der skal tage hensyn til alle de forhold, der kan have betydning for dens afgørelse, er forpligtet til at foretage en korrekt retlig kvalifikation af de dokumenter, der forelægges for den.

argumenter, ikke medføre, at den tilsidesatte hendes ret til et forsvar eller i det mindste fejlfortolkede hendes første anbringende og undlod at undersøge visse af hendes argumenter. Derfor bør det første anbringendes andet led forkastes.

*c) Det første anbringendes tredje led*

61. Med det første anbringendes tredje led har appellanten foreholdt Retten, at den begik retlige fejl, dels da den forkastede hendes indsigelser vedrørende den årlige overflytningsproces som irrelevante, selv om de kriterier, der følger af denne procedure, blev anvendt ved behandlingen af hendes ansøgning, og dels da den foretog en urigtig gengivelse af elementerne i sagsakterne ved at lægge til grund, at den omtvistede ansøgning ikke var blevet behandlet inden for rammerne af den årlige overflytningsproces. Endvidere har hun foreholdt Retten, at den tilsidesatte den begrundelsespligt, der påhviler den, idet den kun delvist tog stilling til hendes argumenter.

62. Jeg minder om, at Retten i den appellerede doms præmis 69 i det væsentlige fastslog, at ethvert argument fra appellanten vedrørende den årlige overflytningsproces var irrelevant for prøvelsen af lovligheden af den omtvistede afgørelse, der vedrørte en anden ansøgning om overflytning. I den appellerede doms præmis 70 og 71 fastslog Retten, at appellantens argumentation vedrørende tilsidesættelse af vedtægtens artikel 110 ikke kunne antages til realitetsbehandling, i det væsentlige med henvisning til fraværet af klare og præcise angivelser om denne tilsidesættelses betydning for hendes personlige situation eller for den omtvistede afgørelses indhold.

63. Det skal indledningsvis bemærkes, at jeg ikke deler EUIPO's synspunkt, der er blevet anført som svar på appellantens argumentation som gengivet i punkt 61 i dette forslag til afgørelse, og som indebærer, at appellanten ikke har støttet sig på noget retligt element, men blot har gentaget de argumenter, som hun allerede fremførte for Retten, og således har forsøgt at anfægte dennes vurdering af de faktiske omstændigheder. For så vidt som en simpel gentagelse af de argumenter, som allerede blev fremsat for Retten, kunne medføre, at de blev afvist fra realitetsbehandling [27], skal det erindres, at såfremt en part bestrider Rettens fortolkning eller anvendelse af EU-retten, således som det er tilfældet i hovedsagen for så vidt angår lovligheden af den procedure, der blev anvendt ved behandlingen af den omtvistede ansøgning under hensyntagen til en række bestemmelser i vedtægten, kan retsspørgsmål, som Retten har behandlet, åbenbart diskuteres på ny under en appelsag [28], idet appelproceduren ellers ville blive frataget en del af sin mening. Derfor bør EUIPO's argumentation vedrørende formaliteten med hensyn til det tredje led i det første anbringende forkastes.

64. Vedrørende realiteten i appellantens argumentation påpeges dog følgende. Indledningsvis skal det erindres, at den omtvistede ansøgning blev vurderet i lyset af de kriterier, der følger af den årlige overflytningsproces. Det var således på grundlag af denne vurdering, at Retten fastslog, at den omtvistede ansøgning var blevet behørigt behandlet af EUIPO [29].

65. Efter min opfattelse kunne Retten ikke, uden at den appellerede dom blev behæftet med en retlig fejl, forkaste appellantens argumenter vedrørende i det væsentlige den årlige overflytningsproces som irrelevante alene med den begrundelse, at genstanden for det søgsmål,

[27] – Jf. i denne retning dom af 19.11.1998, Parlamentet mod Gutiérrez de Quijano y Lloréns (C-252/96 P, EU:C:1998:551, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis), og af 15.7.2021, DK mod EU-Udenrigstjenesten (C-851/19 P, EU:C:2021:607, præmis 32 og den deri nævnte retspraksis).

[28] – Dom af 13.7.2000, Salzgitter mod Kommissionen (C-210/98 P, EU:C:2000:397, præmis 43).

[29] – Jf. punkt 32 i dette forslag til afgørelse og den appellerede doms præmis 51-55, sammenholdt med præmis 5 heri.

der var indbragt for den, vedrørte en anden ansøgning om overflytning, der var indgivet efter udløbet af fristen for interessetilkendegivelser. Denne konklusion fra Rettens side er nemlig i væsentlig modstrid med virkeligheden med hensyn til vurderingen af den omtvistede ansøgning, eftersom denne ansøgning, selv om den blev indgivet som reaktion på en meddelelse om ledig stilling, blev indgivet under hensyntagen til de kriterier, der følger af en anden procedure, nemlig den årlige overflytningsproces, og blev godtaget af Retten på grundlag af denne vurdering [30].

66. Ud over det forhold, at Retten slet ikke drøftede forholdet mellem den årlige overflytningsproces, som er en sui generis-procedure, og den procedure, der er fastsat i vedtægtens artikel 8, stk. 1, sammenholdt med artikel 29 heri, med henblik på at vurdere, om det var korrekt at anvende de kriterier, der følger af den første af disse procedurer, i forbindelse med den anden procedure [31], fratog den mere generelt appellanten muligheden for at bestride relevansen af denne anvendelse ved behandlingen af hendes ansøgning. I denne henseende har jeg særlig forståelse for appellantens argument om, at hun ikke havde nogen indflydelse på proceduren eller på de kriterier, der blev anvendt ved vurderingen af hendes ansøgning.

67. På denne baggrund kan den årlige overflytningsproces ikke adskilles fra de heraf følgende kriterier [32]. Det må således fastslås, at anvendelsen af de kriterier, der følger af denne procedure, gør det muligt for appellanten at bestride lovligheden af denne procedure, hvoraf de nævnte kriterier følger.

68. Efter min opfattelse begik Retten derfor en retlig fejl, da den fastslog, at appellantens argumenter vedrørende lovligheden af den årlige overflytningsproces i lyset af vedtægtens artikel 4 og 29 skulle forkastes som irrelevante.

69. Heraf følger, at det første anbringendes tredje led bør tages til følge.

### *3. Det andet appelanbringende*

70. Med det andet appelanbringende, som falder i tre led, har appellanten gjort gældende, at Retten, da den forkastede hendes anbringende vedrørende tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet, begik retlige fejl, tilsidesatte begrundelsespligten og hendes ret til et forsvar og foretog en urigtig gengivelse af elementerne i sagsakterne.

#### *a) Det andet anbringendes første led*

71. I forbindelse med det første led i det andet anbringende har appellanten fremført to hovedargumenter. For det første har hun bestridt Rettens konklusion om, at hendes argumenter vedrørende den manglende overholdelse af prioritetsrækkefølgen i vedtægtens artikel 29, stk. 1, som medførte en ulige behandling af de eksterne ansøgere i forhold til tjenestemænd, der ønskede at blive overflyttet, var irrelevante. For det andet har appellanten foreholdt Retten, at den lagde til grund, at hendes situation som tjenestemand i en anden institution, der ansøgte om at blive overflyttet permanent til EUIPO, ikke var sammenlignelig med situationen for en midlertidigt ansat ansøger, idet hun har gjort gældende, at denne konklusion er i modstrid med

30 – Jf. fodnote 29 til dette forslag til afgørelse.

31 – Jf. punkt 33 og 52 i dette forslag til afgørelse.

32 – Jf. analogt dom af 17.12.2020, BP mod FRA (C-601/19 P, EU:C:2020:1048, præmis 38).

den pågældende meddelelse om ledig stilling, og at såfremt der skulle foretages en forskellig behandling, burde den prioritet, der er sikret ved vedtægtens artikel 29, stk. 1, have medført, at hendes ansøgning blev taget i betragtning.

72. Indledningsvis skal det erindres, at Retten i den appellerede doms præmis 76-79 dels forkastede appellantens argumentation som irrelevant og dels under alle omstændigheder forkastede den som ugrundet.

73. Det er ligeledes nyttigt at erindre, at ligebehandlingsprincippet kræver, at ensartede forhold ikke behandles forskelligt, og at forskellige forhold ikke behandles ensartet, medmindre en sådan behandling er objektivt begrundet. De omstændigheder, som kendetegner forskellige situationer, og deres eventuelle sammenlignelige karakter, fastlægges og vurderes på grundlag af indholdet af og formålet med de omhandlede bestemmelser, idet der i dette øjemed skal tages hensyn til de foreliggende principper og mål på det pågældende område [33].

74. Når dette er præciseret, er det hvad for det første angår Rettens konklusion i den appellerede doms præmis 76, som i det væsentlige vedrører uvirksomheden af appellantens argumentation, for så vidt som den var støttet på den manglende overholdelse af prioritetsrækkefølgen i vedtægtens artikel 29, stk. 1, tilstrækkeligt at erindre, at denne konklusion af de grunde, der er anført i punkt 39-57 i dette forslag til afgørelse, bør anses for at være behæftet med en retlig fejl.

75. For det andet forekommer Rettens ræsonnement i den appellerede doms præmis 77-79 angående forkastelsen af appellantens argumentation vedrørende tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet ved behandlingen af den omtvistede ansøgning som ugrundet efter min opfattelse også fejlagtigt.

76. Retten kunne nemlig ikke uden at begå en retlig fejl fokusere på situationen for en person efter dennes ansættelse som midlertidig ansat for at sammenligne vedkommendes situation med appellantens situation, for så vidt som en sådan sammenligning ikke tager hensyn til de reelle situationer, som Rettens argumentation vedrører [34]. Efter min opfattelse burde der ved en eventuel sammenligning af eller sondring mellem de pågældende situationer være taget udgangspunkt i den fase, hvor ansøgningerne behandles, for således at sammenligne ansøgerne til den ledige stilling, nærmere bestemt en ekstern ansøger, som var opført på reservelisten, med appellanten, som var tjenestemand i Kommissionen og var udstationeret til EUIPO, idet dette, således som appellanten har gjort gældende, burde være gjort under hensyn til reglerne om prioritetsrækkefølgen i vedtægtens artikel 29, stk. 1.

77. Derfor bør det andet anbringendes første led tages til følge.

### *b) Det andet anbringendes andet led*

78. Appellanten er af den opfattelse, at Retten med urette forkastede det andet anbringendes andet led vedrørende tilsidesættelse af princippet om ligebehandling af ansøgninger fra ansøgere med en profil som specialist i intellektuel ejendomsret og ansøgninger fra ansøgere uden en sådan profil.

[33] – Jf. dom af 15.7.2021, DK mod EU-Udenrigstjenesten (C-851/19 P, EU:C:2021:607, præmis 47 og 48 og den deri nævnte retspraksis).

[34] – I denne henseende skal det for det første påpeges, at den eksterne meddelelse om ledig stilling, som nævnes i den appellerede doms præmis 79 med henvisning til samme doms præmis 12, reelt tog sigte på at oprette en reserveliste over ansøgere med henblik på at besætte en stilling som specialist i intellektuel ejendomsret ved ansættelse af en midlertidigt ansat. For det andet tog den meddelelse om ledig stilling, i hvilken forbindelse sagsøgeren indgav en ansøgning, sigte på at ansætte en tjenestemand eller en midlertidigt ansat.

79. Disse argumenter forekommer mig ikke overbevisende. Selv om det skal erindres, at Retten ved vurderingen af situationernes sammenlignelighed støttede sig på »området for overflytninger«, hvorimod appellantens argumentation mere generelt tog sigte på ansættelsen [35], blev denne vurdering formuleret korrekt, i det væsentlige med udgangspunkt i ansøgernes kvalifikationer og kompetencer, nemlig i den foreliggende sag deres specialisering i intellektuel ejendomsret eller et andet område, under hensyntagen til de foreliggende principper og mål på det pågældende område [36].

80. I lighed med den appellerede doms præmis 82 og 83 må det således fastslås, at forskellen mellem en tjenestemand uden en profil som specialist i intellektuel ejendomsret og en tjenestemand, der var specialiseret inden for dette område, bestod i, at de besad forskellige kompetencer. Den forskellige behandling eller, således som appellanten har gjort gældende, den mere gunstige behandling af den første af disse situationer, idet disse situationer også er forskellige, synes derfor efter min opfattelse ikke at være i strid med ligebehandlingsprincippet. I øvrigt har appellanten selv fremhævet forskellen mellem ansøgere, som enten har eller ikke har en profil inden for intellektuel ejendomsret, og umuligheden af at sammenligne deres fortjenester.

81. Derfor forekommer den konklusion, hvormed Retten forkastede det andet anbringendes andet led, mig ikke at være behæftet med en fejl.

*c) Det andet anbringendes tredje led*

82. Med det tredje led i det andet anbringende har appellanten foreholdt Retten, at den begik retlige fejl, at den anlagde et usammenhængende ræsonnement, og at den foretog en urigtig gengivelse af elementerne i sagsakterne, da den forkastede argumentet vedrørende det forhold, at andre tjenestemænd i strid med ligebehandlingsprincippet var blevet begunstiget af en overflytning uden for rammerne af den årlige overflytningsproces. Appellanten har også foreholdt Retten, at den tilsidesatte hendes ret til et forsvar, da den afviste hendes begæring om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, hvormed hun tilstræbte at få forelagt listerne over afgørelser vedrørende den administrative situation for de vedtægtsmæssigt ansatte siden 2013.

83. Det ræsonnement, hvormed Retten forkastede appellantens argumentation, fremgår af den appellerede doms præmis 86-90. Ifølge dette ræsonnement blev ansøgningen om overflytning, som blev indgivet uden for den årlige overflytningsproces, og som var genstand for en grundig behandling, efterfulgt af vedtagelsen af en udtrykkelig afgørelse om afslag. Idet vedtægten ikke fastsætter nogen ret til interinstitutionel overflytning som omhandlet i artikel 8, og eftersom appellantens ret til, at hendes ansøgning om overflytning behandles, ikke indebærer, at administrationen skal imødekomme den, fastslog Retten, at det tredje led af appellantens andet anbringende skulle forkastes. Den fandt derfor, at der ikke længere var grund til at imødekomme hendes begæring om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse vedrørende fremlæggelse af dokumenter for EUIPO.

[35] – Hvilket i øvrigt kan anses for logisk, for så vidt som appellanten indgav sin ansøgning om overflytning som reaktion på en meddelelse om ledig stilling, navnlig idet det fremgår af den foreliggende sags sammenhæng, at »overflytningerne« i EUIPO, som blev gennemført inden for rammerne af den årlige overflytningsproces, kunne vedrøre faktisk ansættelse af visse af denne myndigheds ansøgere, som ikke var EU-tjenestemænd.

[36] – Jf. den retspraksis, der er anført i fodnote 33 til dette forslag til afgørelse.

84. I denne henseende fandt Retten hvad angår formuleringen af begrundelserne for at forkaste appellantens argumentation, hvoraf de væsentligste fremgår af den appellerede doms præmis 86, som bør sammenholdes med præmis 51-55, at »sagsøgerens ansøgning om overflytning, som blev indgivet uden for den årlige overflytningsproces […], var genstand for en grundig behandling, efterfulgt af vedtagelsen af en udtrykkelig afgørelse om afslag ved den [omtvistede] afgørelse«. Disse præmisser bør sammenholdes med de præmisser, som appellanten i forbindelse med sin appel har bestridt med henvisning til, at de er usammenhængende.

85. Retten fastslog navnlig i den appellerede doms præmis 47, at »sagsøgeren allerede havde indgivet en ansøgning om overflytning i forbindelse med indkaldelsen af interessetilkendegivelser, hvorfor den omtvistede ansøgning skal anses for at udgøre en forlængelse af hendes bestræbelser […] på at opnå en overflytning som tjenestemand«. I denne doms præmis 51 fastslog den, at »EUIPO [havde] behandlet den omtvistede ansøgning i lyset af kriterierne på området for overflytninger […] [og at] den omtvistede ansøgning [indeholdt] en lang række henvisninger til disse kriterier«. I dommens præmis 52 og 53 anførte Retten de grunde, der gjorde det muligt for den at konkludere, at ansættelsesmyndigheden havde taget behørigt hensyn til disse kriterier, dvs. appellantens kompetencer, de stillinger, hun havde bestredet i løbet af sin karriere i EUIPO, og hendes vurderingsrapporter, der, således som det fremgår af punkt 9 i dette forslag til afgørelse, uden tvivl er omfattet af de kriterier, der anvendes ved den årlige overflytningsproces. Det skal erindres, at »ethvert argument vedrørende den årlige overflytningsproces«, som appellanten havde fremført, i den appellerede doms præmis 69 blev afvist som irrelevant.

86. Som det fremgår af en samlet læsning af ovenstående konstateringer, blev den omtvistede ansøgning, som blev behandlet under hensyntagen til de kriterier, der finder anvendelse i forbindelse med den årlige overflytningsproces, for det første anset for at være blevet indgivet uden for denne ramme, for det andet gjorde behandlingen af denne ansøgning under hensyntagen til disse kriterier det alligevel muligt at konkludere, at der ikke var sket en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 8, stk. 1, og for det tredje skulle appellantens argumentation i forbindelse med det andet anbringendes tredje led forkastes, for så vidt som det var støttet på ovenstående konstateringer. Af de grunde, der blev anført i forbindelse med undersøgelsen af det første anbringendes første og tredje led[37], er disse konstateringer behæftet med en retlig fejl, navnlig henset til den forvirring med hensyn til sammenhængen, som bl.a. er beskrevet i punkt 33 i dette forslag til afgørelse.

87. Ovenstående konklusion ændres ikke af Rettens konstatering i den appellerede doms præmis 87 af, at vedtægten ikke fastsætter nogen ret til, at den interinstitutionelle overflytning faktisk indrømmes den, der ansøger herom, selv hvad angår tjenestemænd, der opfylder alle betingelser for at kunne blive overflyttet. I forbindelse med denne konstatering behandlede Retten ikke appellantens argument om, at hun var blevet forskelligt behandlet i forhold til andre tjenestemænd, som var blevet begunstiget af en overflytning uden for rammerne af den årlige overflytningsproces.

88. Som følge af den fejl, der blev konstateret i punkt 86 i dette forslag til afgørelse, foretog Retten således ikke en undersøgelse af substansen i appellantens argument vedrørende andre tjenestemænds mulighed for at blive begunstiget af en overflytning uden for rammerne af den årlige overflytningsproces. Domstolen er derfor ikke i stand til at vurdere en eventuel

[37] – Jf. punkt 39-57 og 64-69 i dette forslag til afgørelse.

tilsidesættelse af appellantens ret til et forsvar, henset til afvisningen af hendes begæring om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse som beskrevet i punkt 82 i dette forslag til afgørelse.

89. Derfor bør det andet appelanbringendes tredje led også tages til følge.

## VI. Endelig afgørelse om søgsmålets realitet

90. På baggrund af ovenstående betragtninger foreslår jeg Domstolen, at den giver medhold i det første anbringendes første led. For fuldstændighedens skyld er jeg endvidere af den opfattelse, at det første anbringendes tredje led og det andet appelanbringendes første og tredje led bør tages til følge. Henset til, at Retten forkastede flere af appellantens argumenter som uvirksomme, er tvisten imidlertid som følge af den fejl, der blev konstateret i forbindelse med det første anbringendes første led, ikke moden til påkendelse vedrørende realiteten. På denne baggrund foreslår jeg, såfremt Domstolen måtte beslutte at ophæve den appellerede dom, at sagen hjemvises til Retten med henblik på fornyet behandling, i hvilket tilfælde jeg endvidere foreslår, at afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

## VII. Forslag til afgørelse

91. På baggrund af ovenstående betragtninger foreslår jeg Domstolen at træffe følgende afgørelse:

»– Den Europæiske Unions Rets dom af 29. marts 2023, ZR mod EUIPO (T-400/21, EU:T:2023:169), ophæves, for så vidt som det første anbringendes første og tredje led og det andet anbringendes første og tredje led tages til følge.

– Sagen hjemvises til Retten.

– Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.«